

Lipcsei Márta

Variációk

1.

Napkitörések változtatják a föld lélegzetét
dróntávlatok az agytekervények felett esnek szét
puha kéreg rakódik a felejtésre
a fakuló képek vallomásai
félholtan keresik az igazabb megoldásokat
végül az emlékek kezünk közül csúsznak ki.

2.

Behúzódó türelmek bezúduló célok
hordaléka fohászokat fakaszt
a beléptető kapuknál sorban állnak
az áldozatok bódult perspektívák
gyakorlatokat végeznek
a csúcs felé csigaházakon
gyalogolnak át s az időzített
büntetés fraktálkódjai
örvény- görbéken játszanak.

3.

A gének távcsöveiket próbálgatják
a világ szénaboglyái keresik súlypontjukat
a liftházak plexiablakai optikai szálakba kapaszkodnak
lentről jövő látletelek fáradoznak
míg jégvártyákról levett kenetek várakoznak
könnyű szabadesésben
pislogó szívek lékelik a földet
a jövő a becsület sós vizében agonizál.

4.

Már a fák is sorba állnak levegő lélegzetért
boltok előtt lebegő arcukat mutogatják
a pálmafák sejtjei meggyötörve a
műanyag párologástól már fluoreszkálnak
minden mozdulatuk őseik kívánságait

növeszti majd kémlelik az eget
várják a novemberi esőt
hogy az ég csatornáit beborítsák
és megsűrjék a véraláfutásokat
okozó gázkibocsátásokat.

5.

A világ szabad áramlását
az álombuborékok hirtelen
apadása jellemzi
az idegesség hideg folyója
a fogyó idő pillanatait fásasztja
míg testünk zugaiban
pazar pazarlások
a korhadt agyvelő
a kihűlt célok
gyászmenetére figyel.

6.

Halál-fehér tél közeleg
a szürke ég már itt lebeg
ropogós fagy várakozik
fűszeres bor hagyatkozik
megfáradt sors keménykedik
homok- évek peregnek így
szikla-közöny sara szárad
élvezi majd az új század.

7.

Lépten- nyomon búcsúzás- dal
a gondolat- erdő kihal
a megszámlált embercsomók
gyökerestől kiirthatók
csontig rágott pillanatok
végnapjai az életnek
újabb tétova álarcok
kíváncsian integetnek.

8.

Lépteink alatt a fogyó tér
örök jövésben gyermeki bizalmunk
kéreljük a képtelenséget
a kínok holtpontra jutnak
az üresen forgó földi világban
az idő kivégzőosztag előtt
türelmetlen szivárgó sűrű zajok
s a gátlástalan fájdalek jajai
mint kicserélt felkiáltójelek sorakoznak.

9.

A felhők síkján páraállomány
majd cseppekre szakadva
földi felületekre hull az eső vagy hó
belülről kifelé a jóvátétel
segítő keze látszik
elfáradt hitek még bíznak
a vágytalanok gyengék
kihűlt szívűek nézik
a sose látott szeretettengert
a gyötrő gyöngédségeket
az árvák álmélnkódó
közlekedési lámpáinak
lassú váltásait míg
a remény elgörbült barna puha
gyűrűi úsznak a levegőben.

10.

Érintés-ürügyek váraakoznak
néha az út közepén találkoznak
rétegekbe rakódnak a korszakok
forró magjai éjjelente hangyák
trappolnak verébseregek szélednek szét
s az ürességben virágpor száll
körös-körül a vétkek tengere
s a bűn szűzhártyája egyre csak növekszik.